

LA CAMPANA DE GRACIA.

RECUERDOS DEL CARNAVAL.

—Juro no serte infiel.
 —Eres Turco no te creo.

LA QUARESMA.

No falta qui ha dit y sostingut que la quaresma fou posada per Sant Pere, pescador com tothom sab, y home que la sabia mes llarga que la serie de sos successors que ja fá mes de divuit sigles que duran.

Si aixó es cert, jo no ho he vist; pero lo que molts diuen, y que molt bé podria ser vritat, es que Sant Pere, per posar la quaresma, s'entengué ab son Mestre Jesucrist y tingué ab ell la següent conversa:

—Mireu, mestre, jo tinch molts companys del ofici, que no tindrian cap inconvenient en ferse cristians, mentres se 'ls digués aixó ab que 's menja, es á dir, que 'n traguessen algun profit.

—Lo profit lo trobaran al cel.

—Oh, al cel, ja ho sabem tots; pero ells son impacients y frisan ja per serhi, ó á lo menos per comensar á tastarlo aqui á la terra. ¿Que hi fareu si son aixis?.. ¿No 'us sembla si 'ls donessim algun privilegi?..

—Home, Pere, ¿quin privilegi 'ls hi vols donar?

—Per exemple, que durant un mes ó dos los cristians no puguessen menjar mes que 'ls productes de la meua antiga industria que segueix sent sempre la seva. ¿Que 'us sembla? Además los cristians, menjant de magre, farien penitencia, y aixó té una ventatja doble com veyeu molt bé.

—Concedit, digué Jesús. Y desde llavors la protecció de Sant Pere á la gent del seu ofici, no s'ha vist may interrompuda.

¿Quin gust deu ser pels peixeters y pescadors la temporada de quaresma! ¡Alló deu ser gosar!

Encara que la butlla de la Santa Crusada, donada mes tart perque 'ls carnicers se resen-tían massa del productiu privilegi de sos rivals, haja disminuít molt la cosa; no obstant, encare quedan divendres, y quedan encare católichs suficients per fer pujar lo llus y 'l llobarro y fins lo bacallá y las arengadas si convé, católichs que al menjar se guardaran molt bé de mossegarse la llengua per no menjar, mes que siga sense volerho, carn ó sanch quan menos de animal de llana.

¿Que diria 'l Papa sino?

Pero despres d'aquesta sinfonia d'entrada aném drets cap al assumpto de aquestas ratllas, que es probar que aixis com aquí á Espanya dura tot l'any lo carnestoltas, tot l'any duran també los dejunis, tot l'any la quaresma, tot l'any la magricia, tot l'any la penitencia.

¡Pobre poble! Mentres uns ballan de gust tu ballas de gana, com si la naturalesa en una de sas lleys prescribís que es necessari que balli la humanitat, siga de la manera que siga.

Alguns ballan de gust perque l'esponja encara raja.

Donéuloshi á certs homes una cartera de ministre, donéuloshi una batuta directiva ja siga de estadística, ja de correus, ja de qual-sevol ram de l'adminisració pública en gene-

ral; donéuloshi un govern de provincia, donéuloshi una toga de la magistratura, un entorxat del exércit, un tinter de empleat, ó una petaca de porter, per fer cigarrillos á la porta de l'oficina, tot insultant als concurrents á la mateixa; donéuloshi un barret de cresta de municipal, una carrabina de polisson progressista, ó bé un coll planxat dels que 're 'ls soldats duhen; donéuloshi qualsevulla cosa de las que constitueixen en l'home facultat de menjar del *presupuesto*, un uniforme, una creu, una banda ó bé una faixa, per exemple, y prompte prop de la disfressa veuréu la farrantera, darrera de la careta descubriréu los colors frescots del que ab ella la cara vol cubrirse, y cuberta per l'uniforme la panxa colossal que ha rebut lo nom vulgar de *patria*, desde que la patria paga y com per miracle s'emmagreix mentres l'altre s'infla, com si tota la vida de aquella fés cap dintre lo vuit inmens de la última.

Y si hi há algun empleat magre, no es perque no dongui també la gran caixalada del sigle; es perque l'ambició 'l rosega á n'ell, y l'ambició es com un canti foradat del cul: tant com mes gros es lo forat menos agua aguanta, tant com mes grossa es l'ambició menos s'engreixa 'l qui la sent.

En política sucseheix lo de Sant Pere y 'ls pescadors.

Un rey qualsevol que fa lo paper de mestre, y que 's veu una mica apuradet perque contempla tant sols las espatillas dels que avans l'hi inclinavan las caras en respetuós saludo, crida al *gefe* de un partit, que en aquest cas fá de Sant Pere, y l'hi diu:

—¿Home, com es que 'm feu aquest paper de ximple?... ¿Que voléu?... ¡Vajal! Teniu present que diuen molt bé las mares á n'als nens: —«Qui bóta no sopa.»

—Ja veurá, vosté té molta gramatica parada. Parlém clars. ¿Nos vol donar la taula tota per nosaltres? ¿Si ó no? ¿Nos vol donar lo privilegi de menjar tranquilament y sense destorbs sempre indigestos? ¿Si ó no? Tiri barra, que 'l temps passa... y avuy nos esperan, que tenim una reunió important en la qual debem determinar lo punt fins ahont arriba nostre dinastisme.—

Dit aixó, fá un badall de gana y 's fá una creu á la boca ab lo dit gros de la má dreta, mentres lo rey, admirat de tanta sanch freda y ealluernat per tanta franquosa, esclama:—Al últim, lo poble es lo qui paga... Feu lo que vulguéu y veniu demá que arreglarém lo ministeri.—

Aixis se fá la cosa; l'endemá 's cambian tots los empleats del regne, l'hostal muda de habitants, pero no de *paganos*; los aliments se serveixen ab la mateixa abundancia y la broma es si cab més animada.

En cambi 'ls que desde abaix suspiran, ¡quina quaresma passen! Dejunis magres, treballans pitjors que las maceracions que 's feyan antiguament los anacoretas; vestits mes humils y pobres que 'ls dels presidaris, disgustos y trastorns que tombarian al camálich mes sapat, si no hi hagués entre-mitj la resignació que dona la costum; tiros contra 'ls transeunts y píldoras d'ordre públich fetas de plom, que curan radicalment la malaltia de la vida; pontons y calabossos per fer florir als homes y regalarlos la ganya de un dolor reu-

mátich incurable; garrotada *ca ta crió* á cada punt, consums per pujar lo pá negre y las sévas; en una paraula, martiris y mortificacions, humiliacions y dejunis: veus' aqui lo que constitueix la quaresma del poble, desde 'l dilluns fins al diumenje de cada semana, del Janer fins al Desembre de cada any.

Si ab tanta cosa no guanyém lo cél.... ¡ni may!

Pero ¡ca! Lo cel tenim de férnoslo nosaltres. *Fiat de la Verge y tu no t'espavilis*, diu lo ditxo...

¡Au!.. ¡au!.. donchs, cap á la federal y vinga lo que vinga... Y de la federal cap á la social y surti lo que surti.

Y un cop siguém á la social ¿no 'ns sortirá alguna cosa? ¡Oh, sí! L'abolició de la quaresma. ¡La Pasqua de nostra Resurrecció!

¡Endavant y fora!

BATALLADAS.

D. Bernat ha publicat una circular secreta als arcaldes, manántlosi que fassin tancar los clubs y associacions que per ser constituidas no tingan son especial permís. També 'ls hi diu que sense aquet requisit no deixin obrirne cap més.

Hi ha una lley clara y terminant que no deu ser desconeguda de 'n Sagasta, ja que ell mateix la va firmar, que preseciu en son segon article que las autoritats municipals intervindrán en tot lo relatiu al dret de associació.

De modo que D. Bernat, com de costum, se burla de la lley á ciencia y paciencia del ministre que l'ha feta y ab menospreci del poble que ab ella s'ampara pera salvar son dret.

Ja estém acostumats á actes de aquesta naturalesa, de modo que casi han arribat á agrardarnos.

Mes gréu nos sabria que 's fessin solsament á mitjas. Llavors no 'ns quedaria la llibertat d'acció pera lo que puga arribar á sucsehir.

No dirém mes, creyem que aixó basta pera que se 'ns entengui.

—De gota en gota s'ompla la copa.—Quan la copa siga plena vessará; quan vessí. Ompliula, ompliula, que ja ho veuréu.

En la circular dels radicals, diuen aquestos que no volen sols la tolerancia sino la llibertat de cultos, que es com si diguésem la separació de la iglesia y del Estat.

Home, aixó 'm fá pensar ab que 'ls progressistas en l'oposició fan goig y una vegada á n'el poder fan fástich.

¿Perqué, quan manejan las cireras, no van declarar aixis? ¿Perqué no donavan aquest pas?

La gana fá dir molts cosas; no hi ha com fer badalls pera obrir la boca; y no hi ha com obrir la boca per deixar anar un raig de paraulas.

L'Olózaga vol ser diputat per Logronyo.

Ja, segons sembla, no l'hi fa res abandonar la embaixada. Com que l'hi han baixat lo sou, ell diu molt bé que alló ja no es tal em-

baixada, sino una *baixada* tremenda cap á la mi-seria.

M' hi jugaria un toisó que vol ser diputat tant sols per fer á las Corts una defensa de la séva *patria*, vulgo tripa, pintant ab aquella eloqüencia monstruosa que l' adorna, lo indecorós que es que Espanya sostinga tant mesquinament á son embaixador en Fransa.

¡Oh, si! Perque l' Olózaga pertany á la séva *patria* y no pot sufrir may que 's debiliti.

La present quaresma diu que será molt magre pels radicals.

Haurán de dejunar vulgas que no.

No obstant, Déu n' hi dó á més de un pobre de las engrunas.

Los carlins no saben si anar al carrer, á las urnas ó al retrahiment.

Aixó, si 's mira, es nn conflicte.

Si jo 'ls hagués de aconsellar los diria que anessin á San Boy.

Casi tots los periódichs estrangers anuncian que 'l rey Amadeo vá próximament á emprendre un viatge, que no será de recreo com lo del Setembre del any passat.

Uns diuen que una esquadra italiana anirá á rebre'l; altres fins asseguran que aquesta, entrant en lo Manzanares, anclará devant de Madrid pera estalviarli lo perill de passar per lo interior del país.

Lo *Siecle* de Paris diu molt bé: «Y aixó ¿perqué? ¿Per por als republicans? Si aquets, en un cas semblant, en lloch de detenirlo, farian tots los esforços perque s' entrentigués lo menos posible».—

¡Ay quin «felis viatge» que l' hi desitjariam!

HISTÓRICH.—Un metje de clinica de un colégi de medicina, arriba á un hospital acompanyat de sos deixebles.

Van á una de las salas ahont hi jau un pobre malalt ab un tumor blanch á una cama que 'l deixa mes mort que viu.

Lo metje l' hi anuncia que se l' hi té de tallar la carn. Ell respon ab trista resignació: «Fasse lo millor que hi conega.»

Lo metje 's treu la cartera de las einas, prepara la serreta y ¡au! rech... rech... rech... rech... talla ab uns cuants instants la pell, la carn, los nirvis y una part de l' os. Lo malalt suspira ab neguit y gira los ulls en blanch. Lo metje reposa y l' hi diu:

—«No tinguéu por, no tinguéu por, company. Lo mes dolorós ja está. Ja veureu de aquí un ratet com tot queda llest.

Lo malalt per tota resposta dona un suspir. Lo metje per millor entretenirlo durant lo descans l' hi pregunta:

—¿Com vos diheu, mestre, com vos diheu?

—Ay!... respon lo malalt tot gemegant. ¿Com vol que 'm diga? Un nom de paciencia... ¡JOSEPH.!!

Los deixebles encara hi riuhen, y 'l metje mateix casi de tant riure també no pogué acabar la operació.

Jo tinch un company molt jugador.

Miréu si 'n es que fins posaria sobre una carta lo sol avans de neixer.

Y lo pitjor es que no 'l deixa may la pega. Son pare fou sabater, y ell está en la creencia de que d' aixó l' hi vé tota la desgracia.

Una nit me 'l trobo tot desesperat.—Has de ferme un favor, me diu. ¿Portas lo revólver? Deixeme 'l.

—¿Perque 'l vols?

—Per pegarme un tiro.

—Si es per aixó, té, jo may nego un favor á cap company. Ben mirat es lo millor que pots fer. Al cap de vall no produeixas res, mes que disgustos á la teva familia. Donals' hi tots de una vegada. Unicament te demano que te 'n vajas de aquí, per no comprometrem.

—¡Adios! me digué y 'm doná una nerviosa abrasada fugint desesperat.

L' endemá al dematí, quan me n' anava á la xocolateria pera veure lo suícidí de mon company explicat en una de aquellas gacetillas de 'n Brusi, lo primer que 'm topo es ell mateix en cos y anima.—¡Tu! l' hi dich, me pensaba que erats mort.

—M' hi repensat.

—¿Y 'l revolver?

—Té, 'm digué, donantme un paperet y fugin disparat com una fletxa. ¡Ay! ¡Era una papelete d' empenyo estesa en nom meu!

Lo murri, en lloch de matarse, anava pera aixecar un mort ab los quartos de mon revólver.

LO RETRAIMENT.

Ab motiu de las próximas eleccions de Diputats á Corts, entre molts correligionaris nostres s' agita molt la qüestió del retrahiment. Com aquesta es una qüestió de conducta, nosaltres fem pública declaració de acatar lo que la Assamblea Federal acordí.

Si hem de ser franchs hem de dir que no som partidaris del retrahiment. Lo nostre partit es partit de lluyta; la seva misió, son deber es aceptar la batalla en tots terrenos, estar sempre continuament en la bretxa, tant si 's tracta d' eleccions municipals, com d' eleccions provincials, com de elegir Diputats á Corts. Anar á las urnas no vol dir que, quan las circunstancias aixis ho aconsellin, no s' hagi de anar á la Revolució. Del parlament Francés no n' ha nascut varias vegadas la Republica? ¿No fou lo parlament inglés lo qui decretá lo destronament dels Estuardos? Donchs encara volem fer un altra pregunta: ¿per ventura han contribuít á arrelar lo actual ordre de cosas las últimas sessions del disolt parlament espanyol? Nosaltres creyem que en ellas se ha prestat mes servey á la revolució que no pas á sos enemichs. Si la minoría republicana no hagués estat en las Corts, ¿hauria pogut aceptar lo reto en nom del país lo ciudadá Figueras? ¿Hauria pogut dirigir á don Amadeo los epitetos que li va dirigir lo ciudadá Abarzuza?

Lo partit republicá federal, retreyentse logra tant sols donar forsa á la situació actual, facilitant que la oposició que vagi á la Assamblea siga una oposició uniforme, constitucional.

Ja sabem que hi ha gobernadors com don Bernat, que fan lo que volen, que governan segons son capritxo, que trepitjan las lleys, que no respectan res. ¿Y aixó que hi fa? Si fessin los progressistas tot lo que diuen, si complissin tot lo que varen prometre la revolució no tornaria á tenir tants partidaris, ni tindriam tant empenyo en anar á las urnas. Es precis posar de manifest tantas tropelias, fer saber al país lo que passa; y per aixó no bastan la

prempsa perseguida, ni las reunions que ja no 's toleran. Es precis fer us del parlament, dirho desde la assamblea per boca dels homens revestits de la inmunitat del diputat.

Aquesta es la nostra opinió esposada ab sinceritat. Si la Assamblea Federal, no obstant, acorda 'l retrahiment, tornem á declarar que acatarém l' acort. Y no solsament l' acatarém, sino que influirem tot lo que puguem per que tothom imiti la nostra conducta, puig may mes qu' ara ha sigut tant necessari establir la verdadera unió entre los republicans federales, per destruir als reaccionaris que tractan d' envilarnos y degradarnos.

BATALLADAS.

A un home mes miserable que l' Espanya ab honra y mes tacanyo que 'ls progressistas que tot s' ho guardan per ells, l' hi deya un seu amich:

—Home ¿com es qu' ets tant avaro? ¿Que 'n faras dels diners? ¿Que 't vols enterrar ab ells?

—¿Jo? deya tot estranyat.

—Si, tu, l' hi responia l' altre. M' han dit que á casa téva hi ha dias que tothom pateix de fam.

¿De fam, á casa? ¿Héu vist? Mira si patim de fam, que tots estém farts fins al cap de munt. La méva dona ho está de mi, jo de la méva dona, jo y la méva dona de la quitxalla, la quitxalla de nosaltres, y fins la criada ho está de tots, y tots nosaltres ho estém de la criada.

—Tu, donam un cigarro, deya un gorrero..

—Home, no 'n tinch, l' hi responia jo.

—¿De debo?

—De debo,

—Home, donchs, llavors aném á donar un vol y fesme 'l favor de parlarme de la Habana y escupim sovint.

Los fronterissos ja cridan, encara no estant contents. En Topete se 'n va del ministeri

¿Qué tenen los conservadors? ¿Qué 'ls passa?

Ells prou fan veurer que estan contents, pero 's coneix que la professó va per dins.

Los fronterissos demanan que 'n Gaminde vagi fora del ministeri.

Volen que 's quedi sense cartera are que ja s' ha quedat sense la capitanía general de Catalunya.

Ja se sab: qui tot hovol tot ho pert.

Los emperadors del Brasil, han fet una visita á D. Amadeo

Esperem que aquet Senyor, encara que no siga mes que per galantería, los hi tornarà la visita á la major brevetat.

Lo general Crespo está malalt. Quant estiga bó fará un manifest defensant sa conducta respecte als fusellaments de las criaturas de l, Habana.

Cregim, senyor Crespo no s' emboliqui, que prou enfangat está:

Lo peor es meneallo.

Lo Senyor Escoda també está malalt. ¿Com l' han deixat de reemplaçar?

Un senyor se 'n va á un café, sopa tranquilament, y al ser á arreglar comtes dona á n' al mosso una moneda d' or que de una hora lluny se veyia que era falsa.

Lo mosso se la mira, y li diu: Home, si 'n tinguéss una altra: 'm sembla que aquesta no es massa bona.

Lo parroquíá la torna á mirar y després de donarli déu mil voltas esclama:

—Home, ¿que dimoni diu qu' es falsa? ¿Com ho ha de ser? Miri l' any: 1778.

—¿Bé y qué?

—¿Es possible que sent falsa hagués passat durant tant y tant de temps? Home, per mort de Déu.

Hem vist las primeras entregas de la Historia de França, que ha comensat á publicarse en aquesta ciutat. Es deguda á la ploma acreditada del senyor Ortiz de la Puebla, autor de la Historia de Suiza, y va acompanyada ab profusió de grabats. Es digna de ser recomenada.

En un teatro de Andalucía no fa molts dias que 's va posar en escena *La passió y mort de nostre senyor Jesu-crist*, la tonadilla *Un sacristan y una viuda*, y per fi de festa, *Un ball de Xinos*.

Un colega cita aquet fet com una proba de las molts profanacions que 's cometen. Y si. Ja ho diem nosaltres qu' estem perduts. ¡Ay senyor! ¡No hi ha temor de Deu, no hi ha fé, ni cent mil duros en la meva butxaca!

Lo senyor Pitarra y la companyia del teatro Catalá, pensan anár á donar unas quantas representacions en un dels teatros de Madrid.

De modo que al senyor Pitarra, al revés del *hijo malo*, se li podria dir en un redol: *va con buenas compañías*.

Los diaris radicals també trinan contra don Bernat per haber publicat una circular *reservada* sobre associacions y reunions. Lo nostre directori, per sa part, ha acordat portarlo als tribunals.

A tot aixó en Sagasta y don Bernat deuen dir: ¿Y que?

En primer lloch desconfio de que hi hagi cap jutje que tinga prou dignitat per castigar á un governador y per enemistarse ab la gent de Madrid. Si m' equivoco 'l temps ho dirá.

En segon lloch, si realment hi hagues un jutje prou digne, llegiria 'ls *resultandos y considerandos* de la sentència y 'm creuria que vaig á llegir la absolaió; y si sortis condemnat... ¡encara no ho voldria creure!

Ja ha sortit lo manifest radical. En ell no 's fa ni una declaració de dinastisme. Tampoch se parla de República.

De lo que dedueixo que per are 'ls radicals ni son dinastichs ni republicans... ¡Ni chicha ni limonaa!

Referintse al manifest dels radicals, diu la senyora donya *Iberia*:

—¿Ab quin dret se titulan progressistas democrátics homens com lo general Cordoba y 'l senyor Casset?

Home, se ho titulan ab lo mateix dret que la *Iberia* 's titula progressista y en Sagasta lliberal.

Los sagastins han pensat que 'l millor modo de derrotar al senyor Zorrilla, en las elecciones de diputats á Corts, es oposarli 'l general Espartero.

Per supuesto qu' Espartero ni menos ne deu voler ser.

Pero ells necessitan una pantalla y l' avi 'ls fa 'l pes.

Veurem si 'ls radicals se deixen caurer en la ratera.

Per are 'l govern ja apoya, per las elecciones próximas, als senyors Posada Herrera, Lorenzana, Alvarez y altres com la mostra.

Nada, nada: ¡post nubila foebus!

En una visita 's parlava molt de la ciutat de Paris y de sos atractius.

—¡Oh! Paris, digué un jove, terciant en la conversa, Paris es una gran ciutat. ¡Aquells boulevards!.. ¡Aquells edificis!.. ¡Alló es grandios!

—¿Voste hi ha estat? li preguntá la senyora un poch picada per la curiositat.

—Jo no senyora, digué 'l jove, pero tich un amich que té molts ganas d' anarhi.

Pero Bieló ¿que has fet? ¿Qui 't fa ficar en camisas de onse varas? Es clar, t' has enpenyat en ser capitá general... ¿Y qui ets tu *par ser capitán caneral de Valladolid?*

Lo dentista senyor Bau acaba de obrí en son establiment un abono per la llimpiesa y conservació de la dentadura, oferintse també á anar als domicilis dels particulars que ho sollicitin, aixis com als dels col·legis. Per 2 duros cada sis mesos, ó per tres abonantse per un any, poden, si volen, portar la boca neta.

Advertim als ciutadans Amorós, Juliá y Salau que las ideas republicanas, si be no tenen res que véurer ab las ideas religiosas, en cambi imposan certs debers que 'ls que las volen representar en las esferas oficials han de cumplir. Diem aixó perque l' altre dia 'ls varem véurer fent lo pavo real en la Catedral. Y donchs ¿y alló de la separació de la Iglesia del Estat? Per abuy basti aquesta advertencia, que si no fá efecte ja serem mes durs un altre dia.

Per tot arreu matan y fereixen gent.

Encara está calenta la sanch que 'ls municipals varen derramar en Barcelona y ja s' ha derramat novament sanch en Valladolid.

Si 'ls republicans haguessem fusellat criaturas en la Habana, degollat una població entera en Filipinas y despres executat vint y tants presoners; si haguessem mort á ciutadans indefensos en Barcelona y Valladolid... ¿que dirian dels republicans los homens d' ordre?

—Se trepitja la ley, los gobernadors fan lo que volen, no s' aprecia per res la vida del próxim... ¿No li sembla que aixó no pot anar?

—Y escliar que no pot anar. No tinga por ¡ja s' acabarà!

—Are si que ja no tindrem mes Gaminde.

—¿Qué diu home?... ¿Es á dir que ja puch anar á ca 'n Justin?... ¿Y com se diu lo nou afortunat?

—Se diu ¡Rey!

—Mal nom per una ciutat republicana.

—Pero bon nom per un home que se la campa donan drop al poble.

—¿Veü? Are es mal temps per unirnos ab los radicals.

—¿Perque?

—Home, perque, com som á la Cuaresma, no 's pot barrejar.

CANTARELLAS.

Perque va dir en Rivero,

¡Viva la Llibertat!

los conservadors ja temen

que 's torni republicá.

Si 'ls radicals gobernassin

lo seu rey fora molt bó,

pro are que no governan

ja l' amenassan y tot.

«¡Ay Castella castellana!»

(deya 'n Balaguer un jorn,)

y era que l' hom suspirava

per manjarhi lo turró

Molts veuben ab en Sagasta,

un traïdor y un ressellat,

y je hi veig sols lo butxi,

de las nostras llibertats.

F. Ll. y B.

XARADA.

La primera es una bestia

del home fidel company,

la segona es una nota

de la escala musical,

y es la tercera lo mes

mes variable del any.

Es lo tot en Balaguer,

en Malcampo y en Candau,

y es tot lo Ministeri

que á Espanya va gobernant

apesar de haber sigut

en lo Congres derrotat.

F. Ll. y B.

Solució á la xarada del n. 92.

—Pero senyor director: ¿y la solució de la Xarada del número 92?

—Home, diu *Cu-ba*. ¿Que no ho va coneixer?

—¡Ah!

Tenim preparats per donar á llum quant antes los almanachs TIBURON y XANGUET de aquest any. Podem assegurarshi que s' hi poden llogar cadiras ab lo que diu y ab las xispeants caricaturas que conté.

Encara tenim unas quantas POESIAS FESTIVAS Y SATÍRICAS DEL CÉLEBRE RECTOR DE VALLFOGONA, que venem á 4 rals, y estan també en premsa las poesias serias que sortiran prompte á llum.

Barcelona.—Imprenta de la Viuda y F. de G.

I. LOPEZ editor